

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ (Ιούλιος 2007)

Συγγραφέας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΒΕΛΛΑΣ

Για μια ακόμα φορά βιώσαμε αυτό που βιώνουμε σχεδόν κάθε καλοκαίρι: η Ελλάδα τυλιγμένη στις φλόγες με τους προληπτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς της χώρας να έχουν παραλύσει.

Οι ώρες κρίσης προφανώς δεν προσφέρονται για συγκρούσεις, αλλά για συμπαράσταση και υποστήριξη σε όσους βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της πυρόσβεσης. Στις δεκάδες πυρκαγιές που συγκλόνισαν τη χώρα, ξεχωρίζει η περίπτωση του Εθνικού Δρυμού της Πάρνηθας. Περιοχή με πολλούς εθνικούς και διεθνείς τίτλους προστασίας που δεν κατάφεραν όμως να την προστατεύσουν από το εφιαλτικό σκηνικό. Το ερώτημα είναι σαφές και ζητά το ίδιο σαφή απάντηση και ανάληψη πολιτικής ευθύνης. Πώς κήκε ένας ολόκληρος Εθνικός Δρυμός -σε ένα λεκανοπέδιο που δεν μας περισσεύει και το πράσινο- από μια «ελεγχόμενη» πυρκαγιά που ξεκίνησε 15 χιλιόμετρα μακριά;

Δυστυχώς, φαίνεται πως το πρόβλημα δεν είναι μόνο η καταστολή, αλλά ο κύκλος πρόληψη - καταστολή - αποκατάσταση και προστασία, για τον οποίο δεν έχουν υπάρξει οι κατάλληλες πολιτικές αποφάσεις εδώ και δεκαετίες και δεν έχουν ληφθεί τα απαραίτητα μέτρα. Αντιθέτως, είναι νωπές ακόμη οι μνήμες μας από τις απαράδεκτες κυβερνητικές πρωτοβουλίες για αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος. Είναι πολύ πρόσφατη η τροπολογία που κατέθεσε ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης για ουσιαστική νομιμοποίηση αυθαιρέτων στα δάση. Είναι εντελώς αδικαιολόγητη η καθυστέρηση της ολοκλήρωσης του κτηματολογίου και των δασικών χαρτών, τόσο από την παρούσα κυβέρνηση όσο και από τις προηγούμενες. Και όλα αυτά βεβαίως δεν γίνονται, γιατί ορισμένοι πολιτικοί και κόμματα αποφάσισαν ξαφνικά να αδρανήσουν ή να αδιαφορήσουν για το περιβάλλον - προφανώς μια μερίδα τουλάχιστον της κοινωνίας πιέζει για τις σχετικές «ρυθμίσεις».

Αυτό που για μια φορά αποδεικνύεται περίτρανα ότι απουσιάζει είναι αυτό που έχει απόλυτη και άμεση ανάγκη η χώρα: η σωστή και ολοκληρωμένη θεσμική θωράκιση των δασών και δασικών εκτάσεων και η απόλυτη προστασία τους μετά την

καταστροφή. Ο εφιάλτης των κλιματικών αλλαγών δεν αφήνει πλέον κανένα απολύτως περιθώριο για εφησυχασμό - σε ολοένα και πιο θερμές εποχές, οφείλουμε επιτέλους να οργανωθούμε σωστά και να εκτιμήσουμε την πραγματική αξία των δασών μας ως πνεύμονες ζωής και όχι ως οικόπεδα προς αξιοποίηση.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» στις 8 Ιουλίου 2007, σ. 30.